సుప్రీం కోర్టు రిపోర్టులు

బైజ్ నాథ్ ప్రసాద్ త్రిపాఠి

వర్సెస్

భోపాల్ రాష్ట్రం

(మరియు సంబంధిత పిటిషన్)

(ఎస్. ఆర్. దాస్ సి. జె., వెంకటరామ అయ్యర్, బి. పి. సిన్హా,

ఎస్. కె. దాస్ మరియు గజేంద్రగడ్కర్, న్యాయమూర్తి)

క్రిమినల్ విచారణ – భారత శిక్షాస్మృతిలోని సెక్షన్ 161, అవినీతి నిరోధక చట్టంలోని సెక్షన్ 5 కింద నేరాలకు ప్రాసిక్యూషన్ – సరైన అనుమతి లేనందుకు రద్దు చేసిన ప్రొసీడింగ్స్ – తాజా అనుమతి – అదే నేరాలకు రెండో విచారణ – నిషేధించబడిందా – భారత రాజ్యాంగం, ఆర్టికల్ 20 (2) – క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్, సెక్షన్ 403.

భారత శిక్షాస్మృతిలోని సెక్షన్ 161, అవినీతి నిరోధక చట్టంలోని సెక్షన్ 5 కింద నేరాలకు సంబంధించి ప్రత్యేక న్యాయమూర్తి నిందితుడిని విచారించి దోషిగా నిర్ధారించారు. అప్పీలుపై సరైన అనుమతి లేని కారణంగా మాత్రమే ప్రొసీడింగ్స్ చెల్లవని మొదటిలోనే కొట్టివేశారు. తాజాగా అనుమతి ఇచ్చిన అధికారులు అవే నేరాలకు నిందితులను ప్రత్యేక న్యాయమూర్తితో విచారించాలని ఆదేశించారు. భారత రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 20(2), సెక్షన్ 403 క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ ప్రకారం రెండో విచారణను నిషేధించారని నిందితులు వాదించారు.

నిర్ణయించారు, విచారణకు నిషేధం లేదని. ఈ కేసుకు ఆర్టికల్ 20(2) వర్తించదు. ఒకే నేరానికి నిందితుడిని ఒకటి కంటే ఎక్కువసార్లు ప్రాసిక్యూట్ చేసి శిక్షించడం లేదని, గతంలో జరిగిన విచారణ చెల్లదని తేల్చిచెప్పారు. మునుపటి విచారణలో నిందితుడిని సమర్థ అధికార పరిధి గల న్యాయస్థానం విచారించలేదు, లేదా అదే నేరానికి విచారణకు వ్యతిరేకంగా అడ్డంకి ఉండటానికి కోడ్ లోని సెక్షన్ 403 (1) అర్థంలో ఎటువంటి శిక్ష లేదా నిర్దోషిత్వం అమలులో లేదు.

యూసోఫాలీ ముల్లా v. *ది కింగ్*, ఎ. ఐ. ఆర్. (1949) పి. సి. 264, *బసదేవ్ అగర్వాలా* v. *కింగ్-ఎంపరర్*, (1945) ఎఫ్. సి. ఆర్. 93 మరియు *బుధ మాల్* v. *ఢిల్లీ రాష్ట్రం* 1952 అక్టోబరు 3 న నిర్ణయించిన క్రిమినల్ అప్పీల్ నం. 17 ఆఫ్ 1952, అనుసరించబడింది.

ప్రారంభిక అధికార పరిధి: పిటిషన్ నం. 115 ఆఫ్ 1956, మరియు పిటిషన్ నం.

132/1956.

భారత రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 32 ప్రకారం ప్రాథమిక హక్కుల అమలు కోసం పిటిషన్లు.

బి. డి. శర్మ పిటిషనర్ల తరఫున.

సి. కె. దఫ్తరీ, భారత సొలిసిటర్-జనరల్, పోరస్ ఎ. మెహతా, ఆర్. హెచ్. ధేబర్, ప్రతివాదుల తరఫున.

1957. ఫిబ్రవరి 13. కోర్టు తీర్పును వెలువరించినది

ఎస్. కె. దాస్, న్యాయమూర్తి – ప్రస్తుతం చెప్పబోయే పరిస్థితుల్లో కొన్ని క్రిమినల్ అభియోగాలపై ఇద్దరు పిటిషనర్లను ప్రాసిక్యూట్ చేయకుండా, విచారించకుండా ప్రతివాదులను నిరోధించే తగిన రిట్లను జారీ చేయాలని కోరుతూ దాఖలైన ఈ రెండు పిటిషన్లు చట్టానికి సంబంధించిన ఒకే ప్రశ్నను లేవనెత్తాయి మరియు కలిసి విచారించబడ్డాయి. ఈ తీర్పు ఆ రెండిటికి వర్తిస్తుంది.

బ్రిజ్ నాథ్ ప్రసాద్ తివారీ పిటిషన్ నం. 115 ఆఫ్ 1956 లో పిటిషనర్, అప్పటి భోపాల్ రాష్ట్రంలో సబ్-ఇన్స్పెక్టర్ ఆఫ్ పోలీస్. భోపాల్ ప్రత్యేక న్యాయమూర్తి శ్రీ బి. కె. పురాణిక్ కోర్టులో ప్రాసిక్యూట్ చేయబడ్డారు మరియు భారతీయ శిక్షాస్మృతి సెక్షన్ 161, మరియు అవినీతి నిరోధక చట్టం, 1947 యొక్క సెక్షన్ 5 కింద నేరాలకు దోషిగా నిర్ధారించబడ్డారు. ఒక్కో కేసులో ఆయనకు తొమ్మిది నెలల కఠిన కారాగార శిక్ష విధించారు. దోష నిర్ధారణ మరియు శిక్షపై భోపాల్ జ్యుడీషియల్ కమిషనర్ కు అప్పీల్ చేసారు. 1956 మార్చి 7న జ్యుడీషియల్ కమిషనర్ తన తీర్పులో పిటిషనర్ ప్రాసిక్యూషన్ కు చట్టప్రకారం ఎలాంటి అనుమతులు ఇవ్వలేదని, ఈ కేసును పరిగణనలోకి తీసుకునే అధికారం ప్రత్యేక న్యాయమూర్తికి లేదని స్పష్టం చేశారు. తదనుగుణంగా విచారణ చెల్లని మరియు రద్దు చేయబడే అవకాశం ఉంది. దీంతో ఆయన శిక్షను కొట్టివేస్తూ ప్రత్యేక న్యాయమూర్తి ముందు విచారణ మొత్తాన్ని రద్దు చేశారు. అప్పుడు ఆయన ఇలా వ్యాఖ్యానించారు: "పిటిషనర్ పై చట్టపరమైన ఛార్జిషీట్ దాఖలు చేయనట్లుగా పార్టీలను ఆ స్థానానికి వెనుకకు తోయబడుతారు." 1956 ఏప్రిల్ 4న భోపాల్ చీఫ్ కమిషనర్, క్రిమినల్ లా సవరణ చట్టం, 1952 (నం. XLVI ఆఫ్ 1952) లోని సెక్షన్ 7(2) ప్రకారం అవినీతి నిరోధక చట్టం కింద కొన్ని నేరాలకు r/w భారత శిక్షాస్మృతిలోని సెక్షన్ 161 ప్రకారం పిటిషనర్ ను భోపాల్ ప్రత్యేక న్యాయమూర్తి శ్రీ ఎస్. ఎన్. శ్రీవాస్తవ విచారించాలని ఉత్తర్వులు జారీ చేశారు. 1956 ఏప్రిల్ 4న జారీ చేసిన ఉత్తర్వుల ప్రకారం అవే నేరాలకు ఆయనను ప్రాసిక్యూట్ చేయడం, మళ్లీ విచారించడం కుదరదని పిటిషనర్ వాదన.

పిటిషన్ నం.132/1956 లో పిటిషనర్ సుధాకర్ దూబే కూడా అప్పటి భోపాల్ రాష్ట్రంలో సబ్-ఇన్స్పెక్టర్ ఆఫ్ పోలీస్ గా పనిచేశారు. భోపాల్ ప్రత్యేక న్యాయమూర్తి శ్రీ బి. కె. పురాణిక్ కోర్టులో

కూడా ఆయన షాపన్‌లాల్ అనే వ్యక్తికి అధికారిక అనుకూలతను చూపినందుకు చట్టవిరుద్ధమైన లంచం తీసుకున్నాడనే ఆరోపణపై విచారణ జరిగింది. 1956 జనవరి 10 నాటి ఉత్తర్వు ద్వారా పిటిషనర్ ప్రాసిక్యూషన్ కు సమర్థ అధికారి ఎలాంటి చట్టపరమైన అనుమతి ఇవ్వలేదని , ఇన్ స్పెక్టర్ జనరల్ ఆఫ్ పోలీస్ ఇచ్చిన అనుమతి చట్టరీత్యా చెల్లదని ప్రత్యేక న్యాయమూర్తి నిర్ధారణకు వచ్చారు. అందువల్ల విచారణ మొత్తం చెల్లదని, ప్రాసిక్యూషన్ నేరాలను తాను పరిగణనలోకి తీసుకోలేనని ఆయన అభిప్రాయపడ్డారు. దీంతో ఆయన విచారణను రద్దు చేశారు. 1956 ఫిబ్రవరి 7న భోపాల్ ప్రభుత్వ ప్రధాన కార్యదర్శి భారత శిక్షాస్మృతిలోని సెక్షన్ 161 మరియు అవినీతి నిరోధక చట్టం సెక్షన్ 5 ప్రకారం పిటిషనర్ ను ప్రాసిక్యూషన్ చేయడానికి తాజా అనుమతి ఇచ్చారు. తాజా అనుమతిలో పేర్కొన్న నేరాలకు ప్రతివాదులు ప్రాసిక్యూట్ చేయకుండా, విచారించకుండా తగిన రిట్ ల కోసం పిటిషనర్ ఈ కోర్టును ఆశ్రయించారు.

రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 20 లోని క్లాజ్ (2) మరియు క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ సెక్షన్ 403 ప్రకారం పిటిషనర్‌ను ఇప్పుడు ప్రాసిక్యూషన్ నేరాలకు విచారించలేమని పిటిషనర్ తరఫు వాదనలు వినిపించారు. సమస్యకు సంబంధించిన కొన్ని విభాగాలను ఇక్కడ చదవడం అవసరం. క్రిమినల్ లా సవరణ చట్టం, 1952 (1955లో చేసిన సవరణకు ముందు) లోని సెక్షన్ 6 మన ప్రయోజనానికి సంబంధించినంతవరకు, ఈ విధంగా ఉంది:

"6. (1) రాష్ట్ర ప్రభుత్వం, అధికారిక గజిట్ లో నోటిఫికేషన్ ద్వారా, నోటిఫికేషన్ లో పేర్కొన్న ప్రాంతాలకు అవసరమైనంత మంది ప్రత్యేక న్యాయమూర్తులను నియమించవచ్చు, ఈ క్రింది నేరాలను విచారించడానికి: -

(ఎ) భారత శిక్షాస్మృతి (చట్టం XLV/1860) లోని సెక్షన్ 161, సెక్షన్ 165, లేదా సెక్షన్ 165-ఎ లేదా అవినీతి నిరోధక చట్టం, 1947 (II/1947) లోని సెక్షన్ 5 యొక్క సబ్ సెక్షన్ (2) కింద శిక్షార్హమైన నేరం;

(బి) క్లాజ్ (ఎ)లో పేర్కొన్న ఏవైనా నేరాలకు పాల్పడటానికి కుట్ర లేదా ఏదైనా ప్రయత్నం లేదా ఏదైనా ప్రేరేపణ."

అదే చట్టంలోని సెక్షన్ 7లోని సబ్ సెక్షన్ (1) ఇలా పేర్కొంది.

"7. (1) క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్, 1898 (యాక్ట్ V/1898) లేదా ఏ ఇతర చట్టంలో ఏదైనా ఉన్నప్పటికీ సెక్షన్ 6 యొక్క ఉపవిభాగం (1) లో పేర్కొన్న నేరాలు ప్రత్యేక న్యాయమూర్తులచే మాత్రమే విచారించదగినవి".

అదే సెక్షన్ ప్రకారం ఏదైనా కేసును విచారించేటప్పుడు సెక్షన్ 6లో పేర్కొన్న నేరం కాకుండా మరేదైనా నేరాన్ని, దీనితో క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్, 1898 ప్రకారం నిర్దిష్టమైనదిగా అదే విచారణలో అభియోగాలు మోపవచ్చు, కూడా ప్రత్యేక న్యాయమూర్తి విచారించవచ్చు, క్రిమినల్ లా సవరణ చట్టం, 1952లోని మన ప్రయోజనపు ఇతర సెక్షన్లు చదవాల్సిన అవసరం లేదు. ఆ తర్వాత అవినీతి నిరోధక చట్టం 1947, సెక్షన్ 6కు వెళతాం. ఆ సెక్షన్ ఈ విధంగా ఉంది:

"6. (1) ఒక ప్రభుత్వ ఉద్యోగి చేసినట్లు ఆరోపించబడిన భారత శిక్షాస్మృతిలోని సెక్షన్ 161 లేదా సెక్షన్ 165 కింద లేదా ఈ చట్టంలోని సెక్షన్ 5లోని సబ్ సెక్షన్ (2) కింద శిక్షార్హమైన నేరాన్ని ఏ కోర్టు పరిగణనలోకి తీసుకోదు, మునుపటి అనుమతితో తప్ప –

(ఎ) కేంద్ర ప్రభుత్వ వ్యవహారాలకు సంబంధించి ఉద్యోగం చేస్తున్న వ్యక్తి విషయంలో మరియు కేంద్ర ప్రభుత్వ అనుమతితో తప్ప ఆయన పదవి నుంచి తొలగించలేరు ...., [యొక్క] కేంద్ర ప్రభుత్వం;

(బి) [ఒక రాష్ట్ర] వ్యవహారాలకు సంబంధించి ఉద్యోగం చేస్తున్న వ్యక్తి విషయంలో మరియు రాష్ట్ర ప్రభుత్వ అనుమతితో తప్ప అతని పదవి నుంచి తొలగించలేరు................ [యొక్క] రాష్ట్ర ప్రభుత్వం;

(సి) మరే ఇతర వ్యక్తి విషయంలోనైనా, అతనిని తన పదవి నుండి తొలగించే అధికారం ఉన్న వ్యక్తి

(2) ఏ కారణం చేతనైనా సబ్ సెక్షన్ (1) కింద అవసరమైన మునుపటి అనుమతి కేంద్ర లేదా రాష్ట్ర ప్రభుత్వం లేదా మరేదైనా అథారిటీ ఇవ్వాలా అనే సందేహం తలెత్తితే , నేరం జరిగినట్లు ఆరోపించబడిన సమయంలో ప్రభుత్వ ఉద్యోగిని పదవి నుండి తొలగించడానికి అధికారం ఉన్న ఆ ప్రభుత్వం లేదా అథారిటీ అటువంటి అనుమతిని ఇస్తుంది.

ఈ సెక్షన్ కిందనే పిటిషనర్ల ప్రాసిక్యూషన్ కు అనుమతి అవసరం. పిటిషనర్లు ఆధారపడే రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 20 లోని క్లాజ్ (2) ఇలా పేర్కొంది:

"ఒకే నేరానికి ఏ వ్యక్తినీ ఒకటి కంటే ఎక్కువసార్లు ప్రాసిక్యూట్ చేసి శిక్షించరాదు."

క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ లోని సెక్షన్ 403(1) పై పిటిషనర్ల తరఫు న్యాయవాదులు అత్యధికంగా ఆధారపడుతున్నారు, ఇలా ఉంది:

"ఒకసారి నేరానికి సంబంధిత న్యాయస్థానం చే విచారించబడిన మరియు అటువంటి నేరానికి దోషిగా నిర్ధారించబడిన లేదా నిర్దోషిగా ప్రకటించబడిన ఒక వ్యక్తి అటువంటి శిక్ష లేదా

నిర్దోషి తీర్పు అమలులో ఉండగా, అదే నేరానికి మళ్లీ లేదా అతనిపై సెక్షన్ 236 కింద మోపిన నేరానికి భిన్నమైన అభియోగం చేయబడి ఉండవచ్చు లేదా సెక్షన్ 237 కింద అతన్ని దోషిగా నిర్ధారించవచ్చు, మరే ఇతర నేరానికి అదే వాస్తవాల ఆధారంగా విచారించబడదు.

పిటిషనర్ల తరఫు న్యాయవాది తీసుకున్న అంశం వాస్తవానికి మూడు నిర్ణయాల ద్వారా మ గున్తుందని పేర్కొనాల్సిన అవసరం ఉంది- (ఎ) ఒకటి ప్రివీ కౌన్సిల్ ది, (బి) మరొకటి ఫెడరల్ కోర్టు మరియు (సి) మూడవది ఈ న్యాయస్థానం యొక్క ప్రివీ కౌన్సిల్ నిర్ణయం *యూసోఫాలీ ముల్లా* v. *ది కింగ్*, (A.I.R. 1949 P.C. 264); *బసదేవ్ అగర్వాలా* v. *కింగ్-ఎంపరర్* ([1945] F.C.R. 93) లో ఫెడరల్ కోర్టు తీర్పు; మరియు ఈ కోర్టు యొక్క తీర్పు (ఇంకా నివేదించబడలేదు) 1952 అక్టోబరు 3 న *బుధ మాల్* v. *ఢిల్లీ రాష్ట్రం* (క్రిమినల్ అప్పీల్ నం.17/1952, 1952 అక్టోబర్ 3న తీర్పు వెలువరించింది.) లో ఇవ్వబడింది. ప్రివీ కౌన్సిల్ నిర్ణయం సూటిగా ఉంది మరియు నిర్ణయించారు, సెక్షన్ 403 (1) యొక్క మొత్తం ఆధారం మొదటి విచారణ కేసును విచారించడానికి మరియు నిర్ణయించడానికి మరియు శిక్ష లేదా నిర్దోషి తీర్పును నమోదు చేయడానికి సమర్థమైన న్యాయస్థానం ముందు ఉండాలి; కోర్టు అంత సమర్థమైనది కాకపోతే, ఉదాహరణకు ప్రాసిక్యూషన్ కు అవసరమైన అనుమతి లభించనప్పుడు, ఒకే వర్గానికి చెందిన ఇతర కేసులను లేదా నిందితుడిపై వేర్వేరు సందర్భాల్లో కేసును విచారించడానికి అది సమర్థమైనది, ఉదాహరణకు అనుమతి పొందిన అది అసంబద్ధం. ప్రస్తుతం ఉన్నమైన అంశానికి సంబంధించి ఈ క్రింది పరిశీలనలు చేసిన ఈ కోర్టు యొక్క నిర్ణయం కూడా అలాగే ఉంది:

"క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ లోని సెక్షన్ 403, సమర్థవంతమైన అధికార పరిధి గల కోర్టు నిర్దోషులుగా తీర్పు ఇచ్చిన కేసులకు వర్తిస్తుంది, అయితే కేసును పరిగణనలోకి తీసుకునే అధికార పరిధి లేని కోర్టు అటువంటి ఉత్తర్వులు జారీ చేసిన కేసులలో నిందితులను తిరిగి విచారించడాన్ని ఇది నిరోధించదు. సరైన అనుమతి లేనప్పుడు, అప్పీలుదారుని విచారించే అధికార పరిధి లేని మేజిస్ట్రేట్ ద్వారా మొదట విచారణ జరిగిందని ఈ రికార్డులో స్పష్టంగా కనిపిస్తుంది."

పైన పేర్కొన్న నిర్ణయాలలో చేసిన ప్రకటనల తరువాత, లేవనెత్తిన అంశం గురించి మరింత లేదా పూర్తి చర్చ ప్రారంభించడం నిజంగా అనవసరం, ఒక మంచి కారణానికి అర్హమైన పట్టుదలతో వృధా ప్రయత్నం చేసిన పిటిషనర్ల తరఫు గౌరవ న్యాయవాదిని మేము విన్నాము, ప్రివీ కౌన్సిల్ నిర్ణయం తప్పు అని మరియు ఈ కోర్టు నిర్ణయాన్ని పునః సమీక్షించాల్సిన అవసరం ఉందని చెప్పడానికి, మరియు గౌరవ న్యాయవాదిని పూర్తిగా విన్నతరువాత, పైన పేర్కొన్న నిర్ణయాలు చట్టపరమైన స్థితిని సరిగ్గా తెలియజేస్తాయని మేము భావిస్తున్నాము. రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 20లోని క్లాజ్ (2) ఈ రెండు సందర్భాల్లో వర్తించదని నిస్సందేహంగా స్పష్టమవుతోంది. ఒకే నేరానికి సంబంధించి పిటిషనర్లు ఒకటి కంటే ఎక్కువసార్లు ప్రాసిక్యూట్ చేసి శిక్షించడం లేదని, గతంలో విచారణ చేశారని నిర్ణయించారు. క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ సెక్షన్ 403 కు సంబంధించి, పిటిషనర్లు ఇంతకు ముందు

జరిగిన విచారణలో సమర్థ అధికార పరిధి గల కోర్టు విచారించలేదని, సెక్షన్ 403 (1) ప్రకారం ఎలాంటి శిక్ష లేదా నిర్దోషిగా తీర్పు అమలులో లేదని చెబితే సరిపోతుంది, అదే నేరాలకు సంబంధించి వారి విచారణకు అడ్డంకిగా నిలవడానికి. క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ లోని 190, 191, 192, 529, 530 సెక్షన్లను పిటిషనర్ల తరఫు న్యాయవాది మా దృష్టికి తీసుకువచ్చి, కొన్ని సందర్భాల్లో కోడ్ 'అధికార పరిధి'కి, 'పరిగణనలోకి తీసుకోవడానికి' మధ్య వ్యత్యాసాన్ని చూపించదని వాదించారు. గౌరవ న్యాయవాది వాదన మొత్తం ఈ భేదం మీదే రూపుదిద్దుకుంది. అయితే, కొన్ని సందర్భాల్లో ఒక మేజిస్ట్రేట్ పరిగణనలోకి తీసుకోవచ్చని, మరో మేజిస్ట్రేట్ నిందితుడిని విచారించవచ్చని భావించినట్లయితే, అవినీతి నిరోధక చట్టం, 1947లోని సెక్షన్ 6 లోని తప్పనిసరి నిబంధనల దృష్ట్యా అనుమతి లేనప్పుడు ఏ కోర్టు అయినా ఈ కేసుల పిటిషనర్లను ఎలా విచారించగలదో అర్థం చేసుకోవడం కష్టం. చట్టపరమైన అనుమతి లేకుండా ప్రశ్నార్థకమైన నేరాలను ఏ న్యాయస్థానమూ పరిగణనలోకి తీసుకోలేకపోతే, ఏ న్యాయస్థానమూ ఆ నేరాలను విచారించడానికి సమర్థమైన అధికార పరిధి గల కోర్టు అని చెప్పలేము మరియు అటువంటి అనుమతి లేనప్పుడు ఏ విచారణ అయినా చెల్లదు మరియు పిటిషనర్ల తరఫు గౌరవ న్యాయవాది ఆధారపడిన కోడ్ లోని సెక్షన్లు ఈ విషయంపై ఎటువంటి ప్రభావాన్ని చూపవని స్పష్టమవుతుంది. కోడ్ లోని సెక్షన్ 530 నిజంగా గౌరవ న్యాయవాది వాదనకు విరుద్ధంగా ఉంది, ఎందుకంటే, అది ఇతర విషయాలతో పాటు, ఏ మేజిస్ట్రేట్ అయినా నేరస్థుడిని విచారించే అధికారం చట్టం ద్వారా లేనట్లయితే, విచారణ చెల్లదు అని పేర్కొంది. సెక్షన్ 529 (ఇ) సెక్షన్ 190, సబ్-సెక్షన్ (1), క్లాజ్ లు (ఏ) మరియు (బి) కింద నేరాన్ని పరిగణనలోకి తీసుకునే విషయంలో మినహాయింపు మాత్రమే; అనుమతి అవసరమైన సందర్భంలో మరియు చట్టబద్ధంగా ఎటువంటి అనుమతి పొందని సందర్భంలో దీనికి ఎటువంటి సంబంధం లేదు.

తన వాదనల్లో భాగంగా పిటిషనర్ల తరఫు గౌరవ న్యాయవాది *బసంత్* v. *ఎంపరర్* (A.I.R. 1945 All. 340.)లో అలహాబాద్ హైకోర్టు తీర్పులో బ్రాండ్ జె. చేసిన కొన్ని వ్యాఖ్యలను ప్రస్తావించారు, అందులో గౌరవ న్యాయమూర్తి 'పరిశీలన' మరియు 'అధికార పరిధి' మధ్య వ్యత్యాసాన్ని పేర్కొన్నారు. క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ లోని సెక్షన్ 254లోని నిబంధనలను బేఖాతరు చేస్తూ సెషన్స్ కోర్టుకు కేసులను దాఖలు చేసే అధికారం మేజిస్ట్రేట్ కు ఉన్న కేసులో ఈ వ్యత్యాసాన్ని పేర్కొన్నారు, అలా జరిగిన అవకతవకలు సెషన్స్ కోర్టును ఈ కేసును విచారించడానికి అసమర్థంగా చేశాయా అనే ప్రశ్న తలెత్తింది. అక్కడి వాస్తవాలు ప్రస్తుత కేసుల వాస్తవాలకు పూర్తి భిన్నంగా ఉన్నాయి, అవినీతి నిరోధక చట్టంలోని సెక్షన్ 6లో ఉన్న ఇలాంటి తప్పనిసరి నిబంధనలను పరిగణనలోకి తీసుకోవాల్సిన అవసరం లేదు. ఆ కేసులో చేసిన పరిశీలనలు ఈ కేసుల్లో పిటిషనర్ల తరఫు గౌరవ న్యాయవాది వాదనకు మద్దతుగా, ఆ పరిశీలనలను అవి చేసిన వాస్తవాల సందర్భంపై ఆధారపడకుండా చట్టం యొక్క కన్నైరూప్య ప్రతిపాదనలను నిర్దేశించినట్లుగా పరిగణించవచ్చని మేము భావించడం లేదు.

పిటిషనర్ల తరఫు న్యాయవాదిని గౌరవిస్తూ, మా ముందు వినిపించిన వాదనలను చాలా క్లుప్తంగా సూచించాం, పరిగణనలోకి తీసుకున్నాం. మేము ఇంతకు ముందు చెప్పినట్లు, అత్యున్నత ట్రిబ్యునల్ యొక్క తీర్పులు, చట్టాన్ని సరిగ్గా నిర్దేశించిన నిర్ణయాల ద్వారా ఈ విషయం నిజంగా ముగుస్తుంది. ఫలితంగా ఈ పిటిషన్లకు ఎట్టి యోగ్యతలు లేవు మరియు తప్పనిసరిగా కొట్టివేయబడాలి.

పిటిషన్లు కొట్టివేయబడ్డాయి.